

Vuxen på låtsas

Lucy Dillon

Vuxen på låtsas

Översättning Molle Kanmert Sjölander

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning

Ensamma hjärtan och hemlösa hundar 2011

Hundar, hus och hjärtats längtan 2012

Och så levde de lyckliga 2013

Tango för vilsna själar 2014

Hundra omistliga ting 2015

När livet börjar om 2016

Allt jag önskade 2017

Drömmen runt hörnet 2019

Lektioner i kärlek 2021

Efter regn 2022

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Engelska originalets titel: Irresponsible Adult

by Lucy Dillon © Havercroft Ltd, 2023

Omslag: Michael Ceken

Tryckt hos ScandBook EU, 2024

ISBN 978-91-37-50913-6

Till min syster Alex, som är underbar.

Prolog

Enligt min storasyster Cleo finns det två sorters städare. Den ena är sådana som inte kan se en kladdig arbetsyta eller ett hörn med lite spindelväv i utan att snegla efter en trasa. Sådana där vanemässigt ordentliga typer med en armé av rengöringsprodukter som står i givakt på hyllorna i städskåpet, där olika moppar och skrapor och diverse andra redskap är redo att rycka ut i kriget mot lorten. Cleo tillhör den kategorin. Hon tycker faktiskt det är kul att kavla upp ärmarna och bekämpa stök och smuts, i såväl sitt som andras hem. Till och med på ett varuhus har det hänt att hon tagit fram städservetter ur handväskan.

För Cleo handlar det om kontroll, misstänker jag. Om att återskapa en ren och ofördärvad version av världen, orörd av slarviga människohänder. Ur hygiensynpunkt är det förstås berömligt, men samtidigt ger det henne ett odiskutabelt övertag. Hon vet vad varje låda innehåller, vet när varje örngott måste tvättas, vet att inget osmakligt döljer sig under sängen. När det är skinande rent hemma hos Cleo är hon lugn. När det inte är det ... Ja, då är det bäst att hålla sig utom räckhåll för blekmedelssprejen.

Själv är jag snarare en städare av den andra sorten, sådana

som städar för att slippa tänka på någonting annat. Jag är ingen ordningsmänniska, vare sig bokstavligt eller bildligt. Mitt liv har alltid känts som ett kollage av slumpmässiga ögonblick, inte som en matta med igenkännbart mönster som smidigt rullas ut framför mig, och i huvudet råder fullt kaos: min hjärna singlar sig vilt mellan tankarna, nojar, glömmer, övertänker, får panik, överövertänker. Men ge mig en lista och en enformig uppgift så uppstår magi. Tankarna håller sig i skinnet, tvivlen slinker ut i kulisserna och jag har koll – i alla fall en liten stund. Men också på en liten stund kan man få mycket gjort.

Jag vill inte gå så långt som att säga att städning är bättre än terapi, och absolut inte att det är en livsstil. Men – och det här hade jag aldrig trott att jag skulle säga, för jag och städning är som katter och fridykning – det är ett faktum att moppar och svampar långsamt har lotsat mig från kaos till ... om inte ordning, så åtminstone ett nystruket kaos som doftar rena lakan ett par timmar. Lätt har det inte varit. Och verkligen inte kul. Men det är först nu när det är lite ordning i mitt hem – och mitt huvud – som jag känner hur stökigt det har varit och hur mycket lättare det är att leva i både det ena och det andra numera. Dessutom har jag inte en, inte två, utan *fyra* frodiga krukväxter.

Berättelsen om hur jag röjde upp i min tillvaro – och äntligen blev klok på min storasyster – handlar inte bara om städning. Den handlar om insikten att var sak har sin plats – även man själv. När man förstått det behöver man aldrig mer vara rädd att stöka ner. För då är det ju bara att ställa rätt allting igen.

I

~ Fingeravtryck och fläckar på rostfria ytor är lätta att ta bort med lite babyolja på en torr trasa.

Det första messet kom medan jag visade familjen Pedersen runt i det som alla på jobbet numera kallade för Hopplösa ladan men som jag själv just nu beskrev som ”en unik kombination av lantliga traditioner och ultramodern komfort”.

Unik var sannerligen ordet. Blackberry Barn var en åbakig ombyggd lada som gav ett obehagligt intryck av Darth Vader på bild, oavsett vilken vinkel man plåtade ur. Den var jättelik. Den hade fasad av mörk sibirisk lärk. Och den ursprungliga ägarens beslut att bygga en vinterträdgård runt den personbilsstora ciderpressen av sten istället för att riva ut den var svårt att sätta upp på pluskontot. Men om någon kunde sälja denna överprisade, flyghangarsliknande bostad med oattraktivt läge, så var det jag.

Dittills hade visningen flutit på. Det imponerande kombinerade köket och matrummet som löpte utmed nästan hela ladans längd var det första jag visade, och jag hade fått de reaktioner jag hoppats på. Steve Pedersen hade nickat

eftersinnande åt alla de inbyggda finesserna, och hans fru Katherine hade börjat se gillande ut så fort jag nämnt hur lättstädade alla de kliniskt släta ytorna var. Jag stod just och räknade upp alla finesser och bekvämligheter när jag blev avbruten.

”... centraldammsugare med uttag i varje rum och ...” skröt jag på när det plingade i mobilen.

Robyn. Vi måste snacka.

Inget namn, inget känt nummer. Jag svalde nervöst medan hjärnan snabbt bläddrade igenom en rad möjligheter.

Hade Diana, kontorschefen, öppnat min hemliga låda i arkivskåpet, den som jag gömde all dokumentation i som jag borde ta itu med?

Eller var det Cleo som beklagade sig över hur det såg ut hemma hos en säljare? En del av de flyttstädningssupdrag jag förmedlade till henne var ärligt talat ganska tuffa. Fast hon hade en egen aviseringssignal i min telefon, och dessutom messade hon aldrig om hon kunde ringa och skrika mig rätt i örat.

Eller var det Johnny på jobbet som försökte lägga krokben för mig? Det var mera troligt. Chefen, Dean, hade utfäst en belöning till den som först lyckades få in ett seriöst anbud på Hopplösa ladan.

Medan Pedersens inspekterade den tredubbla ugnens mjukstängande gångjärn pilade tankarna skuldmedvetet iväg på ett par stickspår: Tyler, fastighetsrättsjuristen som jag var ute med ett par gånger men ghostat sedan några månader? Eller Doug, samma sak där (fast antikvitetshandlare)? Göra slut var inte min starka sida.

Sedan kom ett sms till:

Imorgon kväll? Har roliga nyheter om arkitekten.

Då fattade jag vem det var, och hjärtat vände ur sin

stressdykning och svingade sig uppåt igen som en åkattraktion på ett nöjesfält. Det var Mitch Maitland, och det var det hemliga projektet han menade. Numret måste vara hans privata. Jag kunde inte hejda ett ivrigt litet pip, och Steve Pedersen frågade hur det var fatt.

Snabbt stoppade jag telefonen i fickan och rättade till anletsdragen.

Inte tänka på Mitch nu, förmanade jag mig själv och växlade tillbaka till mäklarläget, *sälj huset* nu bara! Fast meddelandet från Mitch kryddade mitt säljsnack lite extra. Med hysterisk upphetsning. Jag avbröt beskrivningen av centraldammsugaren och växlade till en känslomässig infallsvinkel.

”Alltså ... egentligen är det väl dumt att ha ett favoritobjekt”, bekände jag, ”men jag är oerhört svag för det här huset – det är verkligen en bostad för alla årstider.” Jag svepte med armen mot trädgården. ”Nu på våren är det förstås helt gudomligt med det blommande körsbärsträdet och så, men på sommaren kan man ju äta i uteköket, och tänk vad mysigt det blir här inne till vintern! Takhöjden räcker ju för en riktigt pampig julgran – både en här och en i hallen. Och man pyntar med järnek och murgröna från sin egen trädgård!”

Att jag visste att det växte såväl järnek och murgröna som mistel i trädgården berodde på att vi hade försökt sälja Blackberry Barn sedan augusti. Nu var det april.

”Och humlerankor kring ekbjälkarna!” utbrast Katherine som om hon plötsligt såg dem framför sig, och vi nickade glatt, allra mest jag.

Det märktes att Pedersens nästan var övertygade om att de skulle passa i den kolossala ladan som handen i handsken. Katherine var helt fascinerad av dess ”ambitiösa umgängesyta”, och hon ville inte riktigt lyfta handen från köksbänken av svart kvarts som den förra spekulanten efteråt hade påstått

fick köket att likna en ”skräckromantisk operationssal”. Steve höll med mig om att orangeriets timrade väggar skulle utgöra en imposant bakgrundsmiljö för hans zoomsamtal och att källaren var helgjuten som hobbyrum, exempelvis för en jättestor tågbana. Blackberry Barn var perfekt för dem. Perfekt.

Inget av det ovanstående var någon slump, förstås. Jag hade gjort min läxa, vilket egentligen bara innebar att ha ett trevligt samtal med spekulanterna. Frågade man mig vad jag gillade bäst med mitt jobb svarade jag tveklöst människorna. Jag gillade att prata och jag gillade hus, så det var faktiskt inte så svårt. Efter tio minuter med Katherine, när hon bokade visningen, hade jag hunnit få reda på att hon var dataanalytiker men drömde om att starta ett eget glutenfritt kakbageri, att Steve jobbade på distans för en amerikansk juridikbyrå, att de behövde mycket plats eftersom hans tågbana höll på att växa sig ur deras garage och att båda ville hitta huset de aldrig skulle behöva flytta från – hundar, inredd vind, ”plats med en fullhöjdsgran till jul”, rubbet.

Det här var det fyrtiotredje huset de tittade på. Det fyrtiotredje. Vad det var de inte lyckats hitta dittills hade jag inte kommit underfund med. Stall åt enhörningen, kanske.

Katherines telefon ringde, och hon svarade med ett plågat ansiktsuttryck. ”Ursäkta, Robyn”, sa hon. ”Ett ögonblick bara.”

När hon skyndade ut såg jag att Steve sjönk ihop litegrann innan han snabbt rätade på axlarna och stålsatte sig för det som komma skulle. Var det nu det skulle avslöjas varför de var så extremt kräsna?

”Vi trodde vi skulle spara tid på att gå på visningarna ensamma”, förklarade han. ”De är ju så ... *petiga* med obegripliga saker, fast vad ska man säga om det – de ska ju också bo här ...”

Jag började ana vartåt det barkade. Hans jobbiga mor? Hennes krävande far?

”Ursäkta på förhand”, hasplade Steve ur sig när ett harmset käbblande började höras på håll.

De tidigare ägarna till Blackberry Barn hade använt en förmögenhet och två arkitekter för att skapa ett badrum som hämtat ur en inredningsblogg. Kuttersmycket, ett viktorianskt badkar med lejon tassar och bokstöd av gjutjärn, hade stark konkurrens från det grönskimrande kaklet som klädde den rymliga duschen, från de dubbla handfaten, de dubbla toastolarna (nej, inte jag heller) samt en renoverad ljuskrona från en irländsk herrgård. Till och med fogmassan var specialimporterad från ... någonstans där det tillverkades jättedyr fogmassa; exakt var minns jag inte.

”Visst är det himmelskt?” En retorisk fråga, för det *var* himmelskt. Fina badrum var det bästa som fanns.

”Vem kan motstå ett tassbadkar”, andades Katherine och smekte vördnadsfullt mässingskranen med fingertoppen.

Steve nickade gillande och gick tillbaka ut på trappavsatsen för att ägna sig åt det poänglösa knackandet på gipsväggarna som är så populärt bland manliga bostadsspekulanter.

”Badkar är äckligt”, förkunnade Eva, det äldre av Peder-sens telningar. ”Man sitter ju i sin egen döda hud.”

Hon var tio, det hade vi slagit fast så fort hon kom bråkande med lillasystemen Millie i släptåg. Millie var åtta. Husvisningar var ”tråkiga”, men att sitta och vänta i en bil utan mobiltäckning ”var nästan barnmisshandel”.

Katherine gjorde en min. ”Men Eva. Badkaret är ju underbart. Och titta på duschen. Som en dusch för sjöjungfrur, visst?”

Eva flinade elakt och sneglade under sina mörka ögonfransar på Millie, som förstulet sparkade till en av badkarets utsirade tassar.

”Sparka inte på badkaret”, sa Katherine automatiskt.

Jag kollade telefonen som surrade i fickan. Sms igen, nu från Johnny på jobbet.

Tänker du tala om det?

Det är lugnt, de har sett ciderpressen, messade jag till svar. Ska göra cocktailbar i den.

Det är inte det jag menar!!! Full transparens vad gäller problemen, säger Dean!

Jag släckte skärmen och gick ut till Steve på trappavsatsen. Döttrarnas käbbel i badrummet nådde oss vagt. Jag kände igen den allt gällare gnälltonen (och även de framvästa föräldracommentarerna) sedan otaliga barndomsbråk då Cleo alltid fick en trött suck från mamma och jag en vass blick och emellanåt en liten dask. Fast det förnekar hon.

Steve betraktade längtansfullt de gedigna ekbjälkarna, och jag gav honom en liten stund att insupa den ursprungliga strukturen. ”Historiens vingslag hörs här! Träet måste vara flera hundra år gammalt!”

”Såna här fastigheter dyker inte upp särskilt ofta på marknaden”, sa jag sanningsenligt.

”Men varför har den legat ute ända sen i höstas, det fattar jag inte?”

”Jamen det var ju hon som började!” tjöt någon inne i badrummet, och sekunden därpå kom ett gällt och anklagande ”Aj!”

”Dessutom ser jag att den har bytt ägare tre gånger de senaste sex åren.” Han fick höja rösten för att göra sig hörd över utbrottet som följde. ”Handen på hjärtat, Robyn – är det nåt du inte talar om för oss?”

Dum var jag ju inte, så jag hade ett antal bra bortförklaringar till hands.

”Ombyggda lador passar inte alla”, förklarade jag. ”En del känner att planlösningen är lite för öppen om de har familj och vill kunna ... ja, om de behöver en lugn vrå. Och även om alla önskar sig en jätteträdgård är ju verkligheten den att det krävs en hel del skötsel, nåt många kanske inte är beredda på. Men har jag sagt att säljaren låter åkgräsklipparen gå med i köpet? Har du testat en sån? Det är superkul att köra åkgräsklippare – och den här har inbyggd mugghållare!”

Tanken på åkgräsklipparen kollrade bort Steve några ögonblick, men han hittade tråden igen. ”Det stora frågetecknet för min del är nog ... när de ändå lagt ner så mycket jobb, varför inte bo kvar och njuta av resultatet?”

”Jaa ...”

”Jag är ovanligt känslig för stämningar”, fortsatte han, ”och jag fick en så konstig känsla i köket. Så snälla du, svara mig ärligt ...”

Hade han redan pratat med Johnny? Jag blev faktiskt förvånad – själv tycker jag de där gamla historierna bara är nonsens, men Steve verkade faktiskt skärrad på riktigt.

Han såg mig rakt i ögonen och sa: ”Ska de skiljas?”

Och jag andades ut.

”Jag är medveten om sekretessen gentemot kunderna och sådär, men vi var och tittade på ett hus i Hartley som såg helt idealiskt ut på papperet ...” Han skakade på huvudet, som om hans diskretion förbjöd honom att avslöja problemets exakta natur. ”Dåliga vibbar.”

Nu dök Katherine upp bakom honom, och av hennes irriterade min utläste jag direkt att det var Steves känslighet för ”stämningar” som var orsaken till att de varit på fyrtiotre

visningar utan att lägga ett enda bud. Det, och behovet av större plats för tågbanan.

”Nej”, sa jag bestämt. ”Säljarna ska *inte* skiljas. Mrs Brady har tackat ja till ett enastående jobb i Glasgow och det blir helt enkelt för långt att pendla. Egentligen vill de inte sälja.”

Eva och Millie dök upp bakom sina föräldrar. Det var menande blickar och knuffar och frammumlade kodord som utlöste systerfnitterattacker av precis samma slag som de som fått mamma att låsa in sig i bilen tre timmar en gång när vi var på semester i Dorset. Flickornas tidigare gnabb hade ersatts av undertryckt fnissande åt inbördes skämt.

Jag såg Eva mima ”dåliga vibbar” mot Millie, och Millie höll på att gå åt av undertryckt skratt, precis som jag på den tiden då storasyrran drog ett hemligt skämt för mig.

Helt oväntat blev jag nostalgisk. Cleo och jag har aldrig stått varann så nära som i den åldern, och minnet av resan till Dorset slog till med full kraft: doften av mammas sprej-solkräm, Cleos parfymerade olja från Body Shop (så himla vuxet), solsvedd hud mot bilsätet, den hisnande känslan i maggropen som jag jämt fick när Cleo fick mig att skratta utan ett ord, enbart med den där blicken.

Under uppväxten hade förhållandet mellan oss varierat – ibland hade vi varit tajta, ibland knappt pratat med varann – men inom oss satt de där småtjejeerna kvar med sina telepatiska rackartyg och sina hemliga kodord och käkade ur samma chipspåse. Så kändes det i alla fall för mig.

Nu puffade Millie till Eva, kastade en blick på mig och sa någonting ohörbart som fick Eva att teatraliskt spärra upp ögonen. Sedan hänskrattade båda så de skakade.

Jag vände mig till de vuxna igen. Som Dean skulle ha påmint: ärlighet varade längst i det här läget, bara man var ärlig om *någonting*. ”Oss emellan – några spekulanter har fallit

bort på grund av att de inte fått sina egna hus sålda. Det rår ju ingen för, men det blir ändå en besvikelse för alla inblandade. Om det kan vara det du uppfattar här, kanske? Besvikelse?”

Han nickade, belåten över att ha fått rätt. ”Och ursprungligen hade man förstås boskap här i ladan ...?”

Man hade lagrat äpplen och tillverkat cider i den. Och det var väl osäkert om äpplen lämnade efter sig några fysiska förnimmelser av sorg.

”Och inget problematiskt har framkommit vid besiktningen?” frågade Katherine. ”Som ... fukt? Eller översvämningar?”

”Allt som inte är från ursprungsbyggnaden, alltså sjuttonhundratals, är splitter nytt”, försäkrade jag. ”Det har till och med installerats luftvärmexlare och solceller på trädgårds-kontoret.”

Paret utbytte en blick med glittrande ögon. De såg precis ut som ett par som överväger att lägga ett bud.

Berätta om dörrarna som smäller igen, invände min inre fastighetsmäklares förnumstiga röst. Du måste berätta om damen i grått.

Jag rynkade ögonbrynen. Vad mig anbelangade var damen i grått bara nonsens som de förrförra ägarna hade diktat ihop för att göra sin helt vanliga lada lite mer spännande. Om grannarna inte sagt något till de förra ägarna skulle de aldrig ha tänkt på dörrar som slog igen eller leta efter ”kalla noder”.

Jag menar – visa mig det hus på landet där det *inte* finns kallfläckar. Eller inte blir tvärdrag lätt. Eller inte finns ett ställe där alla flugor lägger sig och dör. Så *är* det i hus på landet.

Ändå brottades jag med samvetet. Det handlade om rätt mycket pengar. Pedersens hade två barn. Och det var min yrkesmässiga plikt att lägga fram alla fakta.

Fast vadå för fakta? ”Förningar” var inga fakta. Det var liksom inte sånt man skrev i rapporten: ”Vi stämde gran-

narna för sopkärnen, och så är det en nunna som spökar där.” Oförklarlig golvkyla var besiktningsfirmans bord, inte mäklarens.

Eva stod med huvudet på sned och glodde på mig. ”Du har blivit röd”, konstaterade hon. ”Är du i klimakteriet? Det är min klasslärare, och hon måste ha en liten fläkt med sig jämt, och när hon tror att ingen ser det sätter hon den i –”

”Eva!” sa föräldrarna i kör.

Jag föste undan min tjatiga inre röst. Jag måste få objektet sålt. Jag ville ha den där lådan med öl, och framförallt ville jag impa på Dean – jag hade nämligen redan fått en varning för det han kallade för ”slapp dokumentation”. (Och så vill jag påpeka att jag inte var i klimakteriet. Inte än.)

”Gå gärna runt på egen hand ett tag”, sa jag ljuvt till de vuxna, och sedan vände jag mig mot döttrarna. ”Vill ni se nåt häftigt, tjejer?”

”Nej”, sa Eva, gjorde helt om och gick bort till strömbrytarna som styrde draperierna.

”Ja tack”, sa Millie.

Alltså visade jag Millie lönntrappan ner till vinkällaren, och det var tydligen det som avgjorde hela saken. Om Millie skymtade damen i grått medan vi var där nere låtsades hon i varje fall inte om det.

Klockan var närmare fyra när jag vinkade av familjen Pedersen, och jag funderade utan större entusiasm på att åka tillbaka till jobbet.

Egentligen borde jag. Traven med papper jag måste ta itu med var numera så tjock att jag var tvungen att trycka ihop den för att få igen lådan. Så fort jag fick en lugn stund skulle jag beta av rubbet, men jag ville inte ha publik till

de nödvändiga telefonsamtalen som alla skulle inledas med "Ursäkta att det har dröjt så länge ..." och fortsätta med en eller annan krystad bortförklaring. En stor del av mitt jobb gick ut på att jaga folk som inte alltid var så roade av att bli jagade – klienter, jurister, ibland andra mäklare – och det var det värsta jag visste. Johnny, som hade skrivbordet mitt emot mitt, hade lagt sig till med den otrevliga vanan att frusta till åt mina svepskäl, ibland så ljudligt att jag fick säga att det var ett trafikljud.

Jag grep hårt om ratten och försökte piska upp motivationen att åka till jobbet. Det jobbiga var egentligen inte själva administrationen, utan att jag skämdes för att den var så försenad. Plus att jag inte var riktigt säker på hur illa läget var eftersom jag inte klarade att ta ett helhetsgrepp, jag petade bara lite här och där.

Du är för sjutton vuxen, Robyn, förmanade jag mig själv. För varje dag du skjuter upp det blir det värre.

Ordning, eller oordning, var min akilleshäl. Hade alltid varit. När jag började på Marsh & Frett hade jag ansträngt mig oerhört för att göra ett gott intryck på både kolleger och kunder. Jag hade inte bara köpt på mig den sedvanliga kassen med mappar och block och pennor – för självklart hade jag inte snålat på kontorsmaterialet – utan till och med hittat en planeringskalender på nätet som jag printat ut för att kunna hålla mig till en rutin.

07.30 powersmoothie

07.50 gå hemifrån

15 minuters förberedelse inför teammötet 08.45

15.00 energibar

Skriva upp visningar, sammanställa lista till nästa dag före hemgång

Så där ungefär.

Tvångsmässigt listskrivande – och rädslan att misslyckas – hade funkat som kaosförebyggande strategi så länge jag pluggade och lyckats hålla min ständigt splittrade uppmärksamhet mer eller mindre riktad fyrtiofem minuter i taget, med en skrällig ringsignal emellan. Den här listan hade jag hållit fast vid i flera månader, såpass länge att några av punkterna blivit vanor på riktigt (framförallt energibar klockan tre). Men de senaste månaderna hade varit helt galna på grund av allt extrajobb jag varit tvungen att lägga på Mitch Maitlands projekt, och jag hade haft så fullt upp att jag bara inte klarat att hålla mig till rutinerna. Därför hade administrationen hopats, liksom bortförklaringarna och de ”förkomna” mejlen.

Jag svängde ut på stora vägen och åt upp andra halvan av lunchbananen. Hungrig hade jag ännu svårare att fatta beslut. Trafiken in mot stan började redan tätna och jag hoppades att Pedersens inte hade fastnat i köerna.

Jag skulle kunna sluta för dagen och åka hem, det skulle ta tio minuter och jag kunde ringa några samtal från bilen. Fortsatte jag in till centrum skulle det ta en halvtimme i rusningstrafiken, och då skulle kontoret kanske hinna stänga, och jag skulle få åka hem i alla fall och dessutom ha slösat bort en hel timme.

Alla goda föresatser var alltså redan på glid när mobilen ringde och jag slapp bestämma mig.

”Var är du?” ville Cleo veta. ”Och varför är du inte här?” Just för tillfället hade jag faktiskt en giltig anledning till att ha det lite stökigt i tillvaron: de senaste veckorna hade jag både hunnit sälja min lägenhet – och stängt affären på rekordtid, vill jag påpeka – och flytta in i en hyresrätt, förhoppningsvis bara tillfälligt. Jag hade inte bott där mer än en vecka och hade varken lärt mig några smarta genvägar eller grannarnas

parkeringsvanor än, så det tog ett tag att hitta någonstans att ställa bilen. Till slut hittade jag en plats två tvärgator bort och fick gå tillbaka till Duncannon Avenue så fort jag kunde i de högklackade jobbskorna. Mina vingliga steg påskyndades av tanken på en allt otåligare Cleo och två sms-påminnelser från henne om allt annat hon måste hinna med.

Redan när jag rundade hörnet såg jag min syster stå lutad mot räcket utanför min ytterdörr. Cleos hår drog alltid blicken till sig. Hon hade en vitblond page som hon antingen fönade till en sockervaddsfrys à la Marilyn Monroe (med eller utan prickig sjalett) eller, när hon var ledig, satte upp i en pytteliten hästsvans. Håret var glamouröst, uppseendeväckande, kompromisslöst och skötselkrävande. Essensen av Cleo.

Bredvid henne stod vår mamma, Melanie. Nätt och finlemmad som Cleo, mörkhårig som jag och med markerade ögonbryn som oss båda.

Mamma vinkade och Cleo slutade messa, eller vad det nu var hon gjorde med telefonen, och hojtade: "Vad anser du att klockan är nu?" så högt att en hundägare på andra sidan gatan spratt till och såg sig nervöst om.

"Hittade ingen parkeringsplats." Jag halvsprang mot dem för att inte Cleo skulle hinna gasta ut fler avslöjande saker som hela kvarteret hörde. Var det något jag hade lärt mig i yrket var det att man skulle hålla sig väl med grannarna, eller i varje fall inte ge dem något de kunde hålla emot en senare.

"Vi har kört hit dina saker", sa mamma och nickade mot kartongerna och kassarna på marken. "Cleo har resten i sin bil."

Cleo kastade misstänksamma blickar omkring sig och såg emellanåt vaksamt på sin svarta Range Rover.

Jag hejdade mig mitt i upplåsningen. "Lugn, Cleo. Här har